

Živá voda

Jiří Zmožek

Znám tvoje kroky, znám tvůj těžký plášť.
Ode dne ke dni se v něm potloukáš.
Na tramvaj z metra věčně přeseď,
a stejně nejdeš k cíli.

Jsi jako slunce, které naklání
bolavou hlavu někam do straní.
I ty jsi došel na práh poznání,
že ubývá ti síly.

Přesto je psáno, že snad na horách,
v úvozech polí nebo v pustinách,
v úvozech polí nebo v pustinách
poslední šance zbývá.

Možná, že v lesích,
možná v předměstí
je k mání živá voda z pověstí.
Je k mání živá voda z pověstí,

zázračná aqua viva.

Už dávno nemáš kuráž na lásku.
Tu znáš jen z pohyblivých obrázků,
jen jako odlesk, jako ukázkou,
jak pohled na břeh z lodě.
Červeň tvých tváří ta je umělá,
když hasne neon budou do běla
a přesto nejsi v koncích docela,
věř snům o živé vodě.

Je přece je psáno, že snad na horách,
v úvozech polí nebo v pustinách,
v úvozech polí nebo v pustinách
poslední šance zbývá.

Možná, že v lesích, možná v předměstích
je k mání živá voda z pověstí.

Je k mání živá voda z pověstí,
zázračná aqua viva.

Já tomu věřím, věřím v náhodu.
A proto zítra už tu nebudu,
s miskami dlaní půjdu pro vodu,
tou smyji nejen špínu.

Podlehnu ráda náhlé závratí.
Ať půjdu kam chci, už se neztratím.
Možná mě najdeš ve tmě za tratí
a nebo v jiném stínu.

Snad ale budu v slunci na horách,
v úvozech polí nebo v pustinách,
v úvozech polí nebo v pustinách,
odkud nám šance kývá.
Pojď se mnou k lesům nebo k předměstím,

tam všude prýští voda z pověstí,

tam všude prýští voda z pověstí,
zázračná aqua viva.